

med, naar det viser sig, at man kan opnaa større Bud underhaanden; denne Fremgangsmaade kan ikke anvendes, naar der er Spørgsmaal om Salg af et Aager, der omfatter en hel Mængde forskellige Artikler; der maa man i alt Fald i mange Tilfælde enten bestemme sig til at sælge Alt ved Auktion eller at sælge det Hele underhaanden. Dette Hensyn forekommer mig nok at kunne ansøres for den Andring, der er gjort i det andet Thing, og hvad der forekommer mig yderligere beroligende, er jo det, at det er blevet staaende, hvad der ogsaa fandtes i det ærede Landsthings Forslag ifor, at en Afhændelse paa anden Maade end ved offentlig Auktion ikke skal kunne finde Sted uden med Skifterettens Billigelse, og det er maaske i og for sig ikke ganske unaturligt, at naar der blandt Voets Interesserede findes Nogle, der anse det rettest at effektuere et Salg underhaanden, medens Andre ere af den Formening, at man gjør rettest i at forsøge en Auktion, at da Skifteretten træder til og afgjør, hvilken Realisationsmaade der efter Omstændighederne maa anses for den hensigtsmæssigste for Voet. Dernæst have de Paragrafer, der handle om Antagelse af Inkassator og Kurator, som man kunde forudsætte, været Gjenstand for en hel Del Forhandling i det andet Thing. Det er Spørgsmaal, der interessere flere Sider inde i det andet Thing i særdeles høj Grad. Man har jo dels foretaget den Forandring, at Ingen, som staa i noget Afhængighedsforhold til Skifteretten, kan vælges til Kurator eller uden alle Vedkommendes Samtykke antages som Inkassator. Det er imidlertid en Forandring, der nogenlunde er i Overensstemmelse med, hvad der er bestemt i Konkursloven, og derfor forekommer det mig, at man ikke her kan rejse nogen stor Modstand derimod. Den Bestemmelse, der maaske fremtræder som mest tvivlsom, er den, der blev indsat i § 32 ved Sagens 3die Behandling i det andet Thing, nemlig, at det udenfor Kjøbenhavn skulde ligge i Hertallets Magt at bestemme, at en Kurator skal antages. Nu er, som bekendt, Reglen den, at der udenfor Kjøbenhavn ikke kan antages en Kurator i et Dødsbo, medmindre Voets Vedkommende dert ere enige eller ikke rejse nogen Indvending derimod. Man vil nu have det saaledes, at det skal være Hertallet af Voets Vedkommende, der skal kunne tage denne Bestemmelse. Det kan jo vistnok ikke benegtes, at der kan være Dødsboer af et saadant Omfang og en saa kompliceret Bestaafenhed, at det kan være ganske naturligt, at der antages en Kurator, der jo nærmest maa betragtes som en Medhjælper eller Fuldmægtig for Skifterforvalteren, men naar man tager Dødsboerne i deres store Masse i Almindelighed, da tror jeg, det tør siges, at der ikke er nogen Nødvendighed for Ansættelsen af en Kurator, navnlig naar man erindrer, at der jo ved Lovforslaget gives Myndighed for Skifteretten til at lade enkelte Forretninger udføre ved anden Vi-

stand, som særlig honoreres. Det har derfor forekommet mig, og jeg antager ogsaa det ærede Landsting, der vedtog Lovforslaget i en anden Skikkelse i forrige Samling, at det var betænkeligt uden Videre at give et Flertal af Voets Vedkommende Ret til imod Mindretallets Indsigelse at paaføre et Dødsbo den ikke ubeindelige Udgift, som Antagelsen af en Kurator jo altid medfører. — Jeg gjør dernæst et stort Spring, nemlig til § 88, hvor der er sset en Forandring, som jeg vil nævne, skjøndt jeg ganske vist mener, at den er af den Bestaafenhed, at der neppe kunde være Anledning til for den Sags Skyld at opholde Sagen; det er med Hensyn til Paaante af Skiftebehandling. Det hedder i Slutningen i det af Landstinget vedtagne Forslag, at Dpreisning, altsaa efter Udløbet af den almindelige Appellationsfrist, kun skal kunne bevilges uden særegne Omstændigheder og aldrig efter, at der er hengaaet Aar og Dag efter Paaantefristens Udløb. Disse Ord: „kun under særegne Omstændigheder“ ere studie ud i det andet Thing, og Meningen dermed, som tydelig blev udtaalt, er den, at man vilde have, at Meddelelsen af Dpreisningsbevillinger skulde være, som man kaldte det, kun en Gebyrsag, altsaa med andre Ord, at der altid skulde meddeles disse Dpreisningsbevillinger, naar der betaltes det Gebyr, som det koster at faae samme, uden Hensyn til, om der var særlige Omstændigheder, der forklarede og undskyldte, at Vedkommende ikke havde appelleret inden den almindelige Appellationsfrist. Det forekommer mig, at dette ikke er nogen heldig Opfattelse fra det andet Things Side. Jeg negter ikke, at jeg opfatter det saaledes, at det i og for sig er en lidet naturlig Vej, man er kommen ind paa i vor processuelle Praxis, at opstille visse Terminer, men saa ved Siden deraf at sige: Disse ere imidlertid ikke saaledes at fortaa, at Vedkommende skulde være afstaaet fra at gjøre Dette eller Hint efter disse Terminers Udløb, de have kun den Betydning, at Vedkommende skal betale nogle Penge, saa er det, som om Terminen ikke gjaldt for ham. Der fremkommer derved — jeg kan ikke se rettere — i Virkeligheden en Ulighed mellem den Velhavende, for hvem det har Lidet eller Intet at betyde at betale Dpreisningsgebyret, og den fattige, for hvem det dog altid er en Sag af nogen Betydning. Naar man fastsætter Fristen navnlig for Paaante, saa gjør man det selvfølgelig, fordi man gaar ud fra, at det er af Interesse for Alle, som ere interesserede i dette Forhold, dog en Gang at komme til Ende dermed og faae Sikkerhed for, at nu er Sagen afgjort, saa at de kunne indrette sig derefter; men man skal opstille en saadan Frist paa den Maade, at den virkelig maa siges at være tilstrækkelig for de Raagjældende. Deraf synes mig at fremlyse, at der ikke burde være Tale om nogen egentlig Forlængelse af Fristen, undtagen det blev oplyst, at det var sær-